

J. E. Bogomil:

Na varnem.

Stresova Anica je imela igrač več kot dovolj. Pa tudi prevelika je že bila zanje. Obleke je imela pa tudi za precej časa dovolj. Kaj naj ji torej mama kupijo za god?

Anica je prišla mami na pomoč.

»Mama, ali veste kaj?«

»No?«

»Moj god bo kmalu. Ali mi boste kaj kupili za god?«

»Kaj bi pa rada?«

»Včeraj sem videla pri Trdanovih prav lepo belo ovčico. Mama, tisto mi kupite!«

»Predraga bo, predraga!«

»Mama, bom pa toliko bolj pridna, če mi jo kupite.«

Parkrat je potem še Anica mehčala mamo s svojimi lepimi obljubami in sladkim jezičkom. Naposled jih je pa le omehčala.

Prišel je god svete Ane. Z veseljem je stopala tisti dan Anica od Trdanovih proti domu. V naročju je nesla svoje vezilo. Zraven nje je pa stopalo njeno »lansko vezilo«, pes Čuvaj.

Oh, ovčica, kako si ti lepa! Samo tako nekam čudno gledaš. Ali se morda bojiš? Anica ovčici lepo prigovarja:

»Malo se plašiš, ovčica, kaj ne? O, le nič se ne boj! Saj te imam rada, ker si tako lepo bela. Veš, sedaj si moja. Mama so te mi kupili za vezilo. Danes je moj god, ovčica!«

»Mêêêê!«

»Seveda, dolgčas ti je, ovčka! Pa je pri nas tudi dobro. Toliko mlade in sočne travice ti bom dala, da boš vsak dan vesela. Pa vedno bom pri tebi, da ti ne bo dolgčas.«

»Mêêêê!«

»Oh, že zopet jokaš! Zakaj pa? Ali se mar bojiš našega Čuvaja? Čuvaj je priden. Nič ti ne bo storil. Veš, Čuvaj, moji ovčici ne smeš storiti nič hudega, zato ker je moja. Če ne, bom pa huda nate.«

Čuvaj prijazno mahlja z repom.

»Saj verjamem, da si priden, saj verjamem.«

Kdo bi se ne privadil pri tako dobri Anici? Kmalu so bili Anica in pes Čuvaj in ovčica Belica najboljši prijatelji. Pes in ovčka sta skupaj dremala, Anica je pa pletla poleg njiju.

Na varnem.